

Jenny Mustard

Zile ca lumea

Traducere din limba engleză de
Ruxandra Chiriță

PARTEA I

AU MAI RĂMAS 180 DE ZILE

Sam

Suntem în cadă. Stau peste Luc, cu spinarea pe abdomenul lui. Apa e prea fierbinte, așa că-l rog să-și apropie genunchii și să mă împingă-n sus. Asta și face. Acum sunt doar pe jumătate în apă, cu abdomenul, sânii și șoldurile ușor răcorite. Ar trebui să mă descurc așa, încinsă la spate și răcorită pe față, o poziție echilibrată în ansamblu. Totuși sunt iritată. Fredonez în timp ce el cugetă.

— *Al cincilea element*, spune el.

Vreau să mă răsucesc și să-i citesc expresia feței, fiindcă pare absent azi.

— *Looper: Asasin în viitor*, zic în schimb.

Jucăm jocul cu Bruce Willis. E rândul lui și ia treaba în serios. Cel mai probabil am să pierd, căci mai am doar un film de rezervă până să rămân în pană. *Armata celor 12 maimuțe*. Una dintre cele două sute de casete VHS pe care le-a înregistrat verișoara mea, Diwa, în copilărie. Din unele lipsesc primele cinci minute ale filmului, altele au pauze cu reclame din douăzeci în douăzeci de minute. Sugar Puffs, Head & Shoulders, Chiquita Banana. Fiecare

casetă are titlul scris îngrijit pe cotor. Fiecare, în ordine alfabetică.

Sunt cufundată în apă pe jumătate și sunt tot înfierbântată. Îmi simt obrajii îmbujorați și-mi pulsează tâmplele. Port machiajul de ieri și nu cred că-mi acoperă fața care-mi arde. Fondul de ten e făcut să reziste douăsprezece ore și eu mă apropii de douăzeci și patru. Vreau să mă uit în oglindă.

În curând e prânzul și suntem amândoi mahmuri. Azi-dimineța, el avea pleoapele căzute, iar eu, ochii umflați.

— *Sin City*, zice Luc.

Îl las să câștige, deși am la îndemână *Armata celor 12 maimuțe*, fiindcă vreau să ies acum din cadă.

Uscată și îmbrăcată, stau la masa din bucătărie. O piesă de anticariat, mică și rotundă, așezată lângă fereastră, făcută poate din mahon, nu mă pricep. E apartamentul din nordul Londrei al Diwei și nu locuiesc aici decât pe timpul verii. Canapeaua, masa din bucătărie, mobilele mari, toate sunt ale ei. Patul îmi aparține. Am târât salteaua ei cea tare și cadrul din fier forjat până în debaraua îngustă. Răsturnate pe o parte, încap la fix. Apoi am cumpărat o saltea din spumă cu memorie, cea mai matură cumpărătură pe care am făcut-o vreodată, chiar dacă era la reducere. E așezată direct pe podea, fără cadru, și asta schimbă întreaga atmosferă a camerei. Mă tem să nu prindă mucegai, așa că o întorc de pe o parte pe alta o dată la două săptămâni. I-o voi lăsa Diwei de tot când o să vină în septembrie.

Luc deschide frigiderul și ia o sticlă cu cafea răcită. Cuburi de gheață. Paie de băut, din sertarul al treilea. Bate cu telul lapte gros de soia într-un castron, încordându-și

încheietura mâinii. Are fire subțiri de păr pe antebrațe. Scoate puțin limba când se concentrează, o plimbă de colo-colo. Mi se pare ceva fermecător, așa că nu-i atrag atenția, fiindcă nu vreau să înceteze. Toarnă peste cuburile de gheață spuma, pe urmă cafeaua rece și adaugă scorișoară.

Am petrecut doar opt nopți împreună, dar a devenit deja o rutină. Ne trezیم și facem duș sau chiar o baie în zilele libere, urmează cafeaua cu gheață și videoclipurile cu animale marine la masa din bucătărie. Cel mai mult îmi plac diavoli-de-mare. El e genul care preferă căluții-de-mare.

E frumos. Îmi place trupul lui. E de talie mijlocie — nici scund, nici înalt, nici păros, nici spân. Subțire, cu mușchi bine conturați, dar nu exagerat, ca o persoană care se îngrijește. Cel mai mult îmi place figura lui. În contrast cu corpul îngrijit, are o față poznașă, asimetrică, ștregară. Când se uită la mine, mă simt obraznică fără vreun motiv anume, de parcă împărtășim o glumă intimă, indiferent de împrejurări sau de intenția noastră. De multe ori, nu prea știu ce ne face să zâmbim.

Răsfoim ziarul de ieri din stația de metrou și cădem de acord că lumea se duce de râpă. Însă azi zâmbetul lui de ștregar lipsește. Se freacă la ochi.

— Hai să sărim la mica publicitate, bine?

Citim anunțurile cu voce tare, mai întâi el, pe urmă, eu. Încercăm să ne amuzăm unul pe altul cu voci idioate, ceea ce nici măcar nu e prea nostim, e mai degrabă ceva care să ne aparțină doar nouă. O cucoană caută un tânăr înalt care să-i îngrijească pisica în timpul călătoriilor ei trimestriale de jucat golf. Nu menționează de ce trebuie să fie tânăr și înalt. Poate îi place pisicii genul ăsta.

Azi pare că citește anunțurile fără mare tragere de inimă, ca un serviciu AI de asistență clienți, programat să sune prietenos. E puțin absent. Îmi spun că doar mi se pare că interpretarea lui e mediocră, însă am fost tensionată încă de când m-am trezit, fiindcă a dormit cu spatele la mine și nu m-a atins înainte să se scoale din pat. Părem defazați.

Îmi ghiorăie mațele.

— Hai să mâncăm de prânz, zic.

— Da, sigur. De ce ai chef?

— Bibimbap?

— Localul de lângă canal?

— Da, apoi ne putem opri la magazinul ăla care-ți place, când ne întoarcem acasă.

Ridică privirea. Regret că am folosit cuvântul acasă. E casa mea, nu vreau să creadă că mă refer la ea ca la casa noastră. Și, oricum, e casa Diwei, de fapt. Semantica e prea delicată în faza asta de început. O dau în bară mereu, fiindcă sunt o persoană neatentă și uneori, când el adoarme, rămân trează alături și mă întreb cum se simte după gafa mea. Îmi doresc mult să adorm prima.

Din cele opt nopți care au trecut de la cea dintâi, am petrecut șapte împreună. S-a întors de două ori în locuința lui din Hackney ca să facă nu știu ce. De două ori l-am întrebat și de două ori a rânjit și mi-a răspuns:

— La un moment dat, trebuie să și dorm, nu?

Am luat-o de ambele dăți ca pe o insultă vagă, dar incontestabilă. Bănuiesc că trebuie să-și schimbe hainele sau să-și ude plantele, dacă are așa ceva. Dar să petreci o noapte în altă parte ca să uzi florile indică o diminuare a atracției sexuale, oricum ai lua-o.

Sunt în pană de lenjerie atrăgătoare. Data viitoare când se duce să-și ude plantele, am să merg să-mi cumpăr. Trebuie s-o sun pe Diwa și să-i cer niște bani împrumut, cel puțin două sute. Toate aceste ieșiri la masă, la băut și la dans lovesc în contul meu bancar, aproape golit oricum.

Diwa are bani. Nu e bogată, dar nici nu-i lipsesc. E cu șase ani mai mare decât mine, știe să-și organizeze timpul foarte bine și e foarte arătoasă, ca o profesoară de balet de vreo cincizeci de ani care a fost prim-balerină înainte de o tragică accidentare la genunchi. Are părul împletit strâns, coate ascuțite și poartă rochii moi, tricotate, care-i acoperă sânii mici. Are un aer sever, dar nu e așa. Diwa are un râs amplu, exagerat. Bubuitoare. Și îi plac comedii mediocre cu liceeni din anii 1990 despre petreceri cu fumat de iarbă în care ăla ciudat și urât o cucerește la final pe fata superbă. Sau în care ciudatul urât devine fata superbă, dacă e genul acela de film. Astfel de filme, atât de depășite din punct de vedere politic încât nu mă amuză, îi trădează vârsta.

Diwa își petrece vara în casa amicei sale Milly, în Grecia. E început de iulie și pot sta la ea până pe 12 septembrie, când mă voi întoarce la Stockholm. Mă așteaptă serviciul și apartamentul meu, deși nu mă dau în vânt după toamna suedeză.

Încă n-am discutat cu Luc despre programul din noaptea asta și am un nod în stomac, ca un ghem de paste nefierte, care nu va trece până nu luăm o hotărâre. Dar nu aduc vorba despre asta.

E ciudat să fiu atât de precaută. De obicei, sunt prea directă, îi fac vânt tipului după o noapte petrecută împreună; nu vreau să mă obolesc cu milioanele de reguli ale

unei relații sentimentale. Să-mi măsoar tonul vocii, să-mi aleg cuvintele, să-mi supraveghez limbajul trupului. Să-mi expun personalitatea unică, menținându-mă pe latura drăguță a excentricității. Toate calculele astea sunt prea complicate pentru mine. În schimb, fac scamatorii, dispar și închei relația înainte să înceapă. Dar lui Luc nu vreau să-i fac vânt. Nu-mi măsoar tonul vocii cu el. Cu toate acestea azi îmi dă o stare de neliniște. Și încep să măsoar.

Luc arată curat, de partea cealaltă a mesei din bucătărie; poartă un tricou alb imaculat. Părul umed, dat pe spate, îi lasă la vedere pomeții destul de înalți încât să mă amețească. Îi plac hainele și se îmbracă cu gust, așa că mă străduiesc să alternez jachete băiețești cu ținute atrăgătoare și tone de ruj. Încerc să-mi dau seama ce preferă, dar până acum pare să-i placă orice.

— Ești așa de mișto, mi-a zis în noaptea numărul patru, când mergeam spre casă beți, după o vizită scurtă la un club.

Un petic de iarbă în dreapta noastră, canalul în stânga, tocurele mele lovind asfaltul, tac-tac. Iarbă proaspăt cosită și apă de canal cu miros înțepător, combinate într-un cocteil ciudat de arome.

Cerul era negru, dar venise vara, așa că nu-mi era frig în maiou. Era atât de decoltat, încât mă temeam că mi-au ieșit sfârcurile în timpul dansului, dar, chiar dacă s-a întâmplat, Luc n-a pomenit despre asta.

— Sunt mișto? I-am întrebat.

— Da, nu știu, te pricepi la imagine.

— E un compliment ciudat.

Am râs un pic, i-am luat mâna într-a mea și i-am legănat-o înainte și înapoi.

— Da, așa cred adică.

— Zi mai departe.

— Dansezi drăguț, te îmbraci bine și te pricepi la conversații. Ești cea mai degajată persoană pe care o cunosc.

— Ești beat.

— Și tu.

— Dar îți mulțumesc, n-am mai auzit chestia asta până acum. E ceva original.

Obișnuia să-mi facă uneori asemenea complimente neconvenționale, reflectându-mi propria imagine ca într-o oglindă. Această generozitate inocentă m-a luat pe nepregătite, m-a pus în imposibilitatea de a-mi ascunde încântarea. Simțeam că zbor pe drumul spre apartament, mergeam dezinvolt și făceam glume îndrăznețe. El râdea și mi-a spus aha, acum te umfli în pene. Ajunși acasă, am făcut dragoste intens. Voiam să-mi împlinesc așteptările. Nu sunt sigură de impresia lui, dar pentru mine a fost un record. N-am mai fost conștientă de corpul meu și n-am mai căutat expresii sau sunete sexy. În schimb, l-am înfulecat cumva, în versiunea sexuală a mâncatului fără mestecat. Ne-am opintit până ne-am săturat, întinși pe spate, gâfâind, cu ochii la tavan. Mâna lui îmi ardea toracele. Îmi simțeam greutatea coapselor pe saltea. Eram prea obosiți ca să vorbim.

Mai târziu, mi-am pus pe mine un halat scurt de bumbac cu țesătură waffle și m-am dus la bucătărie. El căuta filme în timp ce eu tăiam căpșuni cubulețe ca să le mâncăm cu înghețată. Început de iulie și vreme caldă, în sfârșit. Am așezat bolurile pentru înghețată și căpșuni și ceștile de ceai pe o tavă rotundă și am dus-o în camera de zi. Picioarele mele goale făceau parchetul să trosnească, lemnul era răcoros și flexibil. Eram încă beată și puțin

buimacă. Ca atunci când valurile fantomatice îți străbat corpul la câteva ore după ce ai debarcat. Simțeam valurile lui Luc. Amor fantomatic.

Am început să vizionăm *Slujnica* la patru dimineața. Când s-a terminat filmul, cerul era albastru ca fardul de pleoape dincolo de fereastra deschisă, iar pescărușii țîpau pe acoperiș. Filmul ne-a plăcut atât de mult, încât l-am mai văzut o dată.

Apoi m-am dus direct la lucru, mirosind a Luc și având gust de alcool.

*

Dar azi va fi a noua noastră noapte și încă nu știu dacă o va petrece cu mine. Nu aduc vorba și mă enervez pe mine însămi — timiditatea nu e stilul meu.

Luăm masa în oraș, mâncare coreeană, murmurul vocilor din restaurante care ricoșează din apa canalului constituie un zgomot de fond perfect. Îl înregistrez pe telefon pentru mai târziu, când mă voi întoarce la Stockholm, dar îmi amintesc că nu vreau să mă întorc la Stockholm, așa că opresc înregistrarea și o șterg.

Suntem leneși, alintați de soare și relaxați. E sâmbătă după-amiaza devreme, savurăm fiecare câte o bere, căci niciunul dintre noi nu are vreo responsabilitate. De fapt, lucrez la o firmă de PR exigentă din Stockholm, dar în timpul verii sunt angajată temporar la una dintre cele mai mari agenții de marketing din Londra, unde lucrează prietena mea din facultate, Tabatha, care mi-a obținut jobul punându-mi o vorbă bună. Directorul meu de la Stockholm mi-a aprobat cu generozitate concediul, atât pentru valoarea adăugată la calificarea mea, cât și pentru că nu-l costa nicio coroană. La agenție câștig un salariu

de stagiar. Nu-mi ajunge ca să trăiesc și să-mi plătesc chiriya, așa că Diwa mi-a propus să i-o plătesc retroactiv. Mă îndoiesc că va insista cu acest plan, dar o voi face eu, imediat ce mă voi întoarce în biroușul meu din Stockholm.

Am studiat marketingul la fel ca majoritatea tinerilor aiuriți de douăzeci și ceva de ani, prea cu capul în nori ca să ia hotărâri în privința carierei, o decizie birocratică după doi ani sabatici zbuciumați. Dar n-aș putea spune de ce am urmat și masteratul. Probabil că am prins gust de chestia asta, de aspectul intelectual și incitant al găsirii de soluții, ca într-un joc de puzzle. Iar faptul că programul s-a desfășurat la universitatea din Londra nu mi-a dispăcut. Doi ani minunați în care am hoinărit pe străzi, am vorbit engleza, am mers prin cluburile din estul Londrei și prin restaurantele din sud. Am petrecut ore întregi fumând cu Finn și cu cicălitoarea de Tabatha, fără să mă gândesc vreo clipă la ceea ce va urma. Ceea ce a urmat efectiv a constat în mutarea mea acasă, la primul meu job din Stockholm, mulțumitor, dar nu și interesant, așa că, în același an, m-am transferat la firma la care lucrez acum. Sunt deja acolo de un an și câteva luni, dar când am să mă întorc în septembrie, am să fiu cu ochii pe anunțuri, căci biroul meu compus din paravane îmi pare cam tern după o vară petrecută la agenția din Londra.

Gândul că au mai trecut doi ani de când mi-am luat masteratul e cam ciudat; după ce m-am întors la Londra în vara asta, am lucrat cu Tabatha, am fumat cu Finn, mi se pare că anii petrecuți la Stockholm au fost doar o clipă. O abatere într-un continuum spațiu-timp. Și dintr-odată am împlinit cumva douăzeci și opt de ani.

Luc lucrează într-un butic care expune treizeci și două de piese vestimentare pe rafturi. Magazinul se numește

Darling. Aș zice că e o ironie, dar nu sunt sigură în ce sens. Se potrivește acolo, cu stilul lui modern și monocrom de a se îmbrăca. E vechea lui slujbă cu jumătate de normă din vremea studenției și, din câte-mi spune, s-a întors acolo doar temporar. Când nu e la lucru, depune cereri pentru joburi de inginer mecanic, profesie pentru care are multe diplome de specializare; unul dintre cursuri s-a încheiat cu doar câteva săptămâni în urmă. Nu are aerul că ar fi făcut așa ceva. Dar ce știu eu despre cum arată un inginer mecanic?

Vrea să salveze planeta prin soluții ecologice sofisticate, cum ar fi avioanele solare fără echipaj care să furnizeze internet gratuit pentru întreaga populație a planetei. Vorbește cu voce febrilă despre educația online ca fiind unul dintre drepturile omului, o necesitate pentru a asigura accesul egal la informație. Îi plac avantajele reciproce, când ingineria verde se intersectează cu politica dincolo de sustenabilitatea mediului. Toate acestea mi se par teribil de pasionante.

Condensul format pe exteriorul paharului de bere îmi răcorește plăcut degetul. Îmi scot sandaua și-l ciupesc pe Luc de pulpă cu degetele de la picior. E un gest afectuos, dar el nu mi-l întoarce; poartă ochelari de soare, așa că nu-i pot vedea ochii. Și zâmbetul ștrengăresc lipsește încă.

Acum mă simt prea sătulă. Mi-e greață.

— Ești gata să mergem? mă întrebă.

— Nu ne-am terminat băuturile, îi zic, cu gândul la gaura făcută de prânzul ăsta în cele două sute pe care nici nu le-am împrumutat încă de la Diwa.

Dar înțeleg că el a terminat, așa că fac semn să ni se aducă nota de plată.

— Mergem la magazin? întreb.

Îmi răspunde că da și se ridică, scotocind prin buzunar după portofel. Îi spun că plătesc eu de data asta, de parcă, dacă-i fac cinste cu bibimbap, îmi e dator să rămână la mine peste noapte.

— Ești sigură?

Achit nota de plată.

Magazinul e, de fapt, o cafenea. În mijloc are un bar unde comanzi. Pereții sunt plini de cărți, reviste, DVD-uri, discuri. Ferestrele acoperite cu draperii creează un amurg perpetuu. Locul e decorat excesiv, dar ne place. Au o selecție bună de articole și conținutul analog mi se pare romantic. Într-un colț există un spațiu pentru audiții, ca o cabină telefonică, dar în loc de telefon are căști. În cea de-a cincea seară, într-o miercuri, ne-am înghesuit acolo amândoi și am ascultat Dinah Washington, Da Brat și Dolly Parton. Ne-am sărutat îndelung în cabină, până când ne-a bătut un angajat în geam și ne-a zis să încetăm. Am râs de chestia asta, ne-am oprit, iar acum ne-o spunem unul altuia.

În acea noapte, noaptea numărul cinci, înainte să adormim, am discutat despre întâlnirile romantice eșuate pe care le-am avut și i-am dezvăluit că istoricul relațiilor mele e legat de cantitate, nu de calitate. Scurte și drăguțe, nimic prea serios. N-a părut foarte surprins, n-am știut cum să interpretez asta, iar în dimineața următoare s-a dus la lucru și, pe urmă, direct acasă, să-și ude plantele și nu mi-a trimis decât târziu un mesaj telefonic. M-am întrebat dacă nu cumva îi schimbasem impresia despre mine. Poate se gândea: aha, e ca ăia, adică cineva lipsit de experiență sentimentală, orice o fi însemnând asta. Și-a petrecut a șasea noapte în apartamentul lui, dar în

cea de-a șaptea seară ne-am dus la dans și ne-am îmbătat crișă. Niciunul dintre noi n-a adus vorba despre relații anterioare, așa că, poate, nu era atât de important.

Acum mă îmbăt în majoritatea serilor și-mi place senzația asta, seamănă foarte mult cu cea de libertate. Iar Luc și cu mine avem perspective bune. Să petrecem multe zile împreună timp de două luni, până voi pleca din Londra, la Stockholm, fără responsabilități stringente, într-un apartament gol. Dar azi Luc nu zâmbește, așa că, poate, nu vom petrece multe zile în apartamentul gol. E posibil să fiu paranoică. Sper foarte tare că sunt.

După ce Luc s-a uitat pe meniu și a întrebat despre ingrediente, comand pentru amândoi ceai cu bule taiwanez la pachet, cel mai potrivit lucru de comandat într-un loc atât de ostentativ. Bule negre pentru mine, verzi pentru Luc. Costă 4,50 lire fiecare și, deși ridicolă, e o sumă bună de adăugat la datoria lui simbolică față de mine. Scotocște printre DVD-uri, dar știu că nu va cumpara niciunul, fiindcă n-are pe ce le vedea. Doar studiază copertile și reține titluri la care să se uite mai târziu.

Soarbe zgomotos din ceai.

— Încetează! îi spun puțin prea tare și-l împing ușor cu șoldul.

Zâmbește, dar nu are o replică inteligentă. Mă întreb o clipă dacă aș rezolva ceva scuturându-l mai tare.

Mă duc la raionul cu cărți și mă prefac că citesc textele de prezentare. Îi arunc o privire. E întors cu spatele, cu capul aplecat spre raionul de New Wave american; gâtul îi e încordat, iar tendoanele sunt vizibile din locul în care stau. Are brațe albe și păr fin pe ceafă. Azi e doar noaptea numărul nouă și știu deja cum i-ar mirosi pielea dacă m-aș duce la el să-l sărut. Dar n-o fac. Pretind că